

РЕШЕНИЕ

№ 2426

гр. София, 07.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 27.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилияна Николова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **12662** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63 от Закона за културното наследство /ЗКН/.
Образувано е по приетите за съвместно разглеждане жалби на В. М. С., И. Г. С., [фирма] и [фирма] /в несъстоятелност/ срещу Заповед № РД9Д-7/11.09.2018г. на заместник-министъра на културата А. Г., с която на основание чл.58, ал.1 и ал.2 от Закона за културното наследство /ЗКН/ е деклариран обект „Комплекс „Княжески конюшни /щал/ и царски гараж“, кв.532, местност „Център – Зона А – север“, Район „О.“, ПИ с идентификатори 68134.406.1, 68134.406.2 и 68134.406.3 по КК на [населено място] с предварителна класификация групова историческа, архитектурно-строителна и урбанистична недвижима културна ценност и с предварителна категория „местно значение“, както и са определени временни режими за опазване на културната ценност и охранителната ѝ зона, граници, териториален обхват.
Жалбоподателите В. М. С. и И. Г. С. оспорват заповедта като нищожна – издадена при липса на предоставени правомощия за това. Освен това се твърди, че заповедта е издадена при неспазване на изискването за форма, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му. По отношение възражението за неспазване на установената форма се твърди, че оспореният акт не съдържа мотиви в нарушение на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Съдържали се единствено преките правни основания, които процедурно предвиждат издаването на подобна заповед, но фактически основания с посочване на изпълнените материалноправни предпоставки

не били изложени. Отсъствието им според оспорващите създава невъзможност да се разбере защо органът – издател на акта приема, че процесната групова недвижима културна ценност /ГНКЦ/ има признаците на такава в достатъчна степен, за да може да бъде декларирана и защо точно сега, при положение, че това не е направено в последните 70 години.

По отношение възражението за допуснати съществени процесуални нарушения като такова на първо място се сочи неуведомяването на всички заинтересовани страни, конкретно жалбоподателите, по реда на чл.26, ал.1 АПК във вр. с правилата по Раздел II на Глава първа от Наредба № Н-12/21.11.2012г. за реда за идентифициране, деклариране, предоставяне на статут и за определяне на категорията на недвижимите културни ценности, за достъпа и подлежащите на вписване обстоятелства в Националния регистър на недвижимите културни ценности /Наредба № Н-12/ за образуването производство. Такова уведомяване не било направено нито от органа – издател на атакувания акт, нито от административния орган, изготвил предложението за деклариране и предварителната оценка – НИНКН, нито от органа, уведомил за издаването на заповедта – Столична община. Така цялото производство по издаване на акта било проведено без участие на жалбоподателите като включително са били лишени от възможността да предоставят документи по обследването, заснемането и отразяването в кадастъра на жилищната сграда, в която притежават самостоятелни обекти. Що се касае до съседните сгради, декларирани като ГНКЦ, намират, че не отговарят на изискванията на Наредба № Н-12 за определянето им като такива. Предвид допуснатото нарушение на чл.26, ал.1 АПК естествена последица било издаването на акта при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл.35 АПК, нарушено било и правото им на участие в производството – чл.34 АПК, ограничаване правото им на защита – чл.36 АПК.

Във връзка с възражението за нарушение на материалноправните норми се излага, че идентификационният фиш по чл.8 от Наредба № Н-12 е съставен некоректно – в него не бил изследван въпроса кои са настоящите собственици на сгради и терени в трите недвижими имота, попадащи в териториалния обхват на ГНКЦ. Неяснота съществувала и в определянето на техния кръг. Не било преценено правилно дали са критериите, на които следва да отговаря един обект – комплекс от сгради, за да бъде обявен той за ГНКЦ, предвид цялостната история на сградите и ползването им с различно предназначение и от различни субекти във времето. Твърди се, че заповедта е издадена под медиен и обществен натиск, а не защото сградите в комплекса имат културна стойност.

Аналогични са съображенията за незаконосъобразност на оспорения акт, изложени в жалбата на [фирма]. Отново се мотивират доводи за неспазване на изискването за форма – неизлагане на мотиви за издаване акта, както и допуснати съществени процесуални нарушения – неуведомяване на оспорващото дружество по реда на чл.26, ал.1 АПК за образуването административно производство, издаване на заповедта при неизяснена фактическа обстановка, в т.ч. неизясняване на кръга на заинтересованите лица, собственици на засегнатите имоти.

В съдебно заседание тримата жалбоподатели чрез адв.С. молят за отмяната на заповедта по изложените в жалбите им съображения и такива в допълнително представени писмени бележки. Претендират присъждане на направените по производството разноски.

Жалбоподателят [фирма] /в несъст./, оспорва заповедта като нищожна – издадена от

лице без материална компетентност за това, заповед за делегиране на правомощията по чл.58, ал.1 ЗКН в нарушение на изискването по чл.59, ал.2, т.4 АПК не била посочена в мотивите на акта. На следващо място се твърди, че оспорената заповед е издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като дружеството не било уведомено за образуването административно производство в нарушение на чл.26 АПК, вследствие на което не били изяснени всички факти и обстоятелства по случая, в нарушение на чл.35 АПК, нарушено било и правото му на участие. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Н., който моли за присъждане на направените по производството разноски. Подробни съображения по съществуването на спора излага в писмени бележки, в които освен наведените в жалбата доводи за незаконосъобразност на оспорения акт се твърди и че в нарушение на чл.45 ЗКН, вр. чл.47, ал.1, т.2, т.3 и т.5 ЗКН, вр. чл.48, ал.2 и чл.50, ал.1, т.3 ЗКН в него липсва подробно описание на всички сгради и съоръжения, които се твърди да са част от комплекса, представляващ групова недвижима културна ценност по смисъла на закона. Посочени били само границите им с оглед установяване на териториалния обхват на защитената зона. По този начин според оспорващия се възпрепятства възможността да се извърши цялостна, пълна и обективна преценка дали за всеки един от самостоятелните обекти са налице предпоставки да се квалифицира като културна ценност като се позовава и на заключението на вещото лице. Въз основа на това мотивира, че заповедта е издадена прибързано, при липса на пълнота и обективност относно твърденията, че процесните сгради представляват ГНКЦ. Отделно от това сочи, че обектът е деклариран с предварителна категория „местно значение“ като в протокола на Специализирания експертен съвет по опазване на недвижимите културни ценности от 31.08.2018г. изрично е посочено, че става въпрос за процедурен похват, за да се избегне една „много тежка процедура“. Съответно предложението е следвало да е от междуведомствената комисия на основание чл.15, ал.1 от наредбата, а не от директора на НИИКН. В контекста на това намира, че обектът не е с „местно значение“, а само изкуствено и при нарушаване на установените процедури му е придадено такова значение. Счита, че от събраните по делото доказателства не може да се установи наличието на фактическите основания за издаване на оспорения акт, нито спазване на законовите изисквания за издаването му.

Ответникът по оспорването, чрез юр.Х. в съдебно заседание, моли за отхвърлянето на жалбите като неоснователни и недоказани. Мотивира, че оспорената заповед представлява законосъобразен административен акт, по отношение на който не е налице нито едно от отменителните основания по чл.146 АПК – заповедта била издадена в съответствие с целта по чл.2, ал.2 ЗКН, а именно закрила на културните ценности и интересите на гражданите, а възраженията за непроученост на обекта били неоснователни, тъй като заповедта не е за предоставяне на окончателен статут по чл.64 от закона, а само за деклариране на недвижима културна ценност по чл.68, ал.1 ЗКН, т.е. касае се само за предварителна категория и режими на опазване. Подробни съображения излага в писмени бележки. Възразява срещу прекомерността на заплатеното от [фирма] адвокатско възнаграждение.

Заинтересованите страни Министерство на вътрешните работи и Министерство на земеделието, храните и горите, чрез процесуалните си представители юр.Ц. и юр.Г., молят за отхвърлянето на жалбите като считат, че оспорената заповед не страда от пороци, обуславящи отмяната ѝ и изпълнява целта на закона, а именно да се гарантира

защита на културното наследство. Съображения по същество са изложени от юрк.Г. в писмена защита.

Заинтересованата страна [фирма], чрез адв.А. в съдебно заседание, моли за уважаване на жалбите и претендира присъждане на направените по производството разноски. В писмени бележки мотивира, че заповедта е издадена при неспазване на установената форма, тъй като мотивите на акта противоречат на неговата разпоредителна част – административният орган декларира обект „Комплекс „Княжески конюшни /щал/ и царски гараж, ПИ с идентификатори 68134.406.1, 68134.406.2 и 68134.406.3, а в същото време в мотивите на заповедта като териториален обхват на груповата недвижима културна ценност са посочени само имоти 68134.406.1 и 68134.406.2, а имот 68134.406.3 е посочен само като включен в териториалния обхват на охранителната зона на културната ценност, независимо от това, че според решението на помощния орган този имот е включен в границите на груповата културна ценност. Според заинтересованата страна оспорената заповед представлява общ административен акт като административният орган не е спазил специалните разпоредби – чл.66 и сл. АПК, за издаването ѝ. Не били спазени и изискванията за издаване на индивидуален административен акт – страните не били уведомени по реда на чл.26 АПК за започване на административното производство, уведомление за това било връчено единствено на [фирма], Министерство на вътрешните работи, Министерство на външните работи, Кмета на Столична община и Министерство на културата. По този начин ответникът лишил всички собственици на самостоятелни обекти в границите на обекта, деклариран като ГНКЦ от възможността за участие в административното производство по издаване на оспорената заповед и допуснал съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на акта. Съществено процесуално нарушение ответникът допуснал и като не изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая – не били проучени всички сгради в имотите, не била установена тяхната архитектурна стойност, оглед бил извършен само отвън; част от изводите на административния орган били направени по косвени данни /напр. за участието на арх.Н. Л. в изграждането на обекта, както и за годината на проектиране или построяване на сградите на царския гараж/; не били изследвани намесите, извършени след 1940г.; отделните сгради не били проучени като единични културни ценности. Твърди, че именно намесите, извършени след 1940г. обуславят извод, че сградите от комплекса не притежават характеристиките на групова недвижима културна ценност. Според заинтересованата страна заповедта е и несъответна на целта на закона, тъй като дадените с нея предписания за опазване на ГНКЦ - за създаване на урегулиран поземлен имот, който да включва комплекса в неговата цялост; премахване на сгради, огради и др. обекти, идентифицирани като неприлежащи на комплекса; недопускане на пристрояване, надстрояване и строителство на нови сгради в комплекса, засягат правото на собственост на заинтересованите страни и са в противоречие с влезли в сила административни актове – разрешения за строеж, разрешения за ползване и др.

Заинтересованите страни Р. Г. К. и В. П. Ц. в писмен отговор оспорват жалбите и ги намират за неоснователни. В съдебно заседание не се явяват и не се представляват.

Останалите заинтересовани страни – НИНКН, Столична община, Ф. Ф., Й. К. Т., А. А. Х., В. П. Х., О. А. Х., П. М. Н., В. Т. С., М. В. В., М. Н. С., Р. Г. А., Д. М. Д., М. А. Д., Р. Г. Г., Г. И. К., М. Б. С., В. Б. С., С. С. М., редовно и своевременно призовани, не се явяват и не се представляват в съдебно заседание, не ангажират становище по

жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с доводите на страните и доказателствата по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на жалбите:

Предмет на оспорване е Заповед № РД9Д-7/11.09.2018г. на заместник-министъра на културата А. Г., с която на основание чл.58, ал.1 и ал.2 от Закона за културното наследство /ЗКН/ е деклариран обект „Комплекс „Княжески конюшни /шал/ и царски гараж“, кв.532, местност „Център – Зона А – север“, Район „О.“, ПИ с идентификатори 68134.406.1, 68134.406.2 и 68134.406.3 по КК на [населено място] с предварителна класификация групова историческа, архитектурно-строителна и урбанистична недвижима културна ценност и с предварителна категория „местно значение“, както и са определени временни режими за опазване на културната ценност, граници, териториален обхват.

Заповедта, обратно на твърденията на заинтересованата страна [фирма], представлява индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, която разпоредба в редакцията, действала към датата на издаване на оспорения акт /11.09.2018г./ предвижда, че това е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт. За да се определи оспорената заповед като общ административен акт тя следва да отговаря на дефиницията по чл.65 АПК – да представлява акт с еднократно правно действие, с който се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на неопределен брой лица, които предпоставки в случая не са налице. Кръгът субекти, чиито права и законни интереси оспорената заповед засяга в случая не е неопределен /арг. от чл.65 АПК/ - това са собствениците и носителите на ограничени вещни права в имотите, предмет на оспорения акт и на които лица заповедта е поименно съобщена. В подкрепа на този извод е и текстът на разпоредбата на чл.63 ЗКН, в редакцията ѝ действала към датата на издаване на акта, както и разпоредбата на чл.59 ЗКН, регламентираща реда за уведомяване за издадената заповед по чл.58, ал.1 ЗКН. Дори да е съществувало колебание по въпроса дали декларационният акт представлява общ или индивидуален административен акт, то то е окончателно преодоляно след изменението на закона, обнародвано в ДВ, бр.89/2018г., според което разпоредбата на чл.59, ал.2 ЗКН изрично предвижда, че заповедите за деклариране се съобщават при условията и по реда на чл.61 АПК, т.е. по реда за съобщаване на индивидуалните административни актове, тъй като чл.72, ал.1 АПК предвижда различен от този ред за съобщаване на общите административни актове. Разграничителният критерий в случая е адресатът/тите, към които е насочено властническото волеизявление, т.е. кръгът на лицата, в чиято правна сфера пряко рефлектират последиците от административния акт. В този смисъл

пряко и непосредствено са засегнати лицата – собственици и носители на ограничени вещни права в имотите, определени с процесния акт като недвижима културна ценност, както и собствениците и носителите на ограничени вещни права в имотите, представляващи охранителната ѝ зона. Гарантираното от Конституцията право /чл.54, ал.1/ всеки да се ползва от националните и общочовешки културни ценности не обуславя извод, че оспорената заповед представлява акт по чл.65 АПК, в каквато насока са доводите на пълномощника на ответника в писмената му защита, тъй като не е налице именно това пряко засягане. Следователно приложимият ред за разглеждане на жалбите е този за оспорване на индивидуалните административни актове, регламентиран в чл.145 и сл. АПК.

Неоснователно намира съдът и възражението на пълномощника на ответника за недопустимост на оспорванията, с оглед разпоредбата на чл.63 ЗКН. До изменението на разпоредбата, обнародвано в ДВ, бр.89/26.10.2018г. тя действително е предвиждала, че с право на жалба срещу декларационния акт разполагат собствениците на недвижими обекти. С изменението ѝ, обнародвано в посочения брой на ДВ, разпоредбата вече предвижда, че заповедите за деклариране, за отказ от деклариране, за прекратяване или за отказ за прекратяване на временни режими за опазване се обжалват в 14-дневен срок от съобщаването им по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална, има действие занапред и при липсата на преходна разпоредба, уреждаща заварените положения действието ѝ се разпростира и върху тях. Т.е. последвалото до влизане в сила на заповедта изменение на закона разширява кръга на субектите, които имат право да я оспорят и следователно предпоставка за допустимост на оспорването е наличието на пряко и непосредствено неблагоприятно засягане на правната сфера на оспорващите, т.е. наличието на правен интерес.

С оспорената заповед не само е декларирана груповата недвижима културна ценност, но е определен териториалният ѝ обхват, както и териториалният обхват на охранителната ѝ зона, като под ограничителните мерки попадат всички обекти, включени в тях. Конкретно според посоченото в заповедта, засегнати са имоти с идентификатори 68134.406.1, 68134.406.2 и 68134.406.3 и съответно сградите, разположени в тях.

С договор за продажба на недвижим имот от 21.09.2005г., вписан в книгите за вписване - вх.рег.№ 47678, том XXV, № 66 от 2005г. /л.40 по адм.д. № 14324/2018г. по описа на ВАС/, жалбоподателите И. Г. С. и В. М. С. се легитимират като собственици на апартамент № 3, находящ се в [населено място], [улица], вх.В, ет.2, заедно с 6,250% от общите части на сградата и правото на строеж върху поземлен имот пл.№ 396 /по неodobрен кадастър/, реална част от УПИ VIII, кв.533, местност „Център“ по плана на [населено място] с площ от 461 кв.м. Съгласно схема на самостоятелен обект в сграда № 15-790734/29.10.2018г. /л.11 по настоящото дело/, имотът на жалбоподателите е нанесен в кадастралната карта с идентификатор 68134.406.3.1.14.

За установяване на правния си интерес жалбоподателят [фирма] е представил три договора /л.31 и сл. по адм.д. № 348/2019г. по описа на ВАС/ -

№ ДИ-016-03-014/08.07.2016г., по силата на който дружеството е придобило собствеността върху държавната част от недвижим имот, представляваща 8 414/10 000 идеални части от поземлен имот с идентификатор 68134.406.3 с площ от 1 191 кв.м по кадастрална карта и кадастралните регистри на [населено място], номер по предходен план 396, кв.533; № ДИ-016-03-015/08.07.2016г., по силата на който дружеството е придобило собствеността върху държавната част от недвижим имот, представляваща 8 414/10 000 идеални части от поземлен имот с идентификатор 68134.406.2 с площ от 1376 кв.м по кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], номер по предходен план 397, кв.533; № ДИ-016-03-016/08.07.2016г., по силата на който дружеството е придобило собствеността върху държавната част от недвижим имот, представляваща 8 414/10 000 идеални части от поземлен имот с идентификатор 68134.406.1 с площ от 4762 кв.м по кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], номер по предходен план 395, кв.533.

В изпълнение на дадените указания за представяне на доказателства за установяване допустимостта на жалбата му, жалбоподателят [фирма] е представил:

- нотариален акт за прехвърляне на право на собственост върху недвижим имот № 178, том II, рег.№ 3294, дело № 299/2006г., съгласно който е придобил възмездно от Ч. К. А. собствеността върху поземлен имот, находящ се в [населено място], Район „О.“, [улица], целият с площ по графични данни 1910 кв.м, обозначен с номер 395, кв.533 по неodobрения кадастрален план на [населено място], м.“Центъра – Зона А“, без построените в него сгради, съставляващ северозападната реална част от имот без номер /а по АДС № 03118/21.08.2001г. – парцел VII, целият с площ 8250 кв.м, образуващ целия квартал 533 по сега действащия план /л.76-77 по делото/;

- нотариален акт за собственост на недвижим имот № 21, том I, рег.№ 404, дело № 13/2006г., съгласно който е признат за собственик на реална част от урегулиран поземлен имот – земя без построените в нея сгради, находящ се в [населено място], Район „О.“, с площ 5090 кв.м, съставляващо съгласно мотивирано предложение за кв.532 по плана на [населено място], м.“Зона А – Център“: УПИ III-395 и УПИ I-397, кв.532 по плана на [населено място] /л.78 по настоящото дело/. Нотариалният акт е съставен въз основа на договор от 16.02.2005г., вписан в книгите за вписване том IV, № 27, вх.рег.№ 5381 /л.73 и сл./, по силата на който дружеството придобива имота като изпълнение на част от задължението на областния управител на Област С., поето съгласно допълнително споразумение от 30.04.2004г. към договор за спогодба, сключен на 19.09.2003г. между областния управител и [фирма] /л.73 и сл. по настоящото дело/.

- нотариален акт за прехвърляне правото на собственост върху недвижим имот № 179, том II, рег.№ 3295, дело № 300/2006г., съгласно който дружеството е придобило възмездно от К. И. В. собствеността върху поземлен имот, находящ се в [населено място], Район „О.“, [улица], целият с площ по графични данни 1250 кв.м, обозначен с номер 396, кв.533 по неodobрения кадастрален план на [населено място], м.“Центъра – Зона А“, без построените в него сгради, съставляващ югозападната реална част от имот без номер /а по

АДС № 03118/21.08.2001г. – парцел VII, целият с площ 8250 кв.м, образуващ целия квартал 533 по сега действащия план /л.79 по делото/.

С Решение от 05.09.2013г., постановено по гр.д. № 1045/2006г. по описа на Софийски районен съд, влязло в сила на 11.12.2017г. /л.41 и сл. по адм.д. № 348/2019г. по описа на ВАС/, е признато за установено по предявения от [фирма] иск с правно основание чл.97, ал.1 ГПК /отм./ против [фирма], държавата чрез министъра на регионалното развитие и благоустройството и К. В., че последната не е собственик на поземлен имот, целият с площ от 1250 кв.м, обозначен с № 396 по неodobрения кадастрален план на кв.533 на [населено място], м.“Центъра – Зона А“ без построените в него сгради, съставляващ югозападната реална част от имот без номер /а по АДС № 03118/21.08.2001г. – парцел VII, целият с площ 8250 кв.м, образуващ целия квартал 533 по сега действащия план; че Ч. А. не е собственик на поземлен имот, целият с площ от 1910 кв.м, обозначен с № 395 по неodobрения кадастрален план на кв.533 на [населено място], м.“Центъра – Зона А“ без построените в него сгради, съставляващ северозападната реална част от имот без номер /а по АДС № 03118/21.08.2001г. – парцел VII, целият с площ 8250 кв.м, образуващ целия квартал 533 по сега действащия план. Със същото решение е признато за установено по предявения от [фирма] иск с правно основание чл.97, ал.1 ГПК /отм./, против [фирма], държавата чрез министъра на регионалното развитие и благоустройството, К. И. В. и Ч. К. А., че [фирма] е собственик на 1586/10000 идеални части от държавната част на терена, която е 8 250/11 020 ид. части от УПИ VIII, кв.533, м.“ГГЦ – Зона А“, по плана на [населено място], целият с площ 11 020 кв.м.

С Решение № I-043-220/10.10.2011г., постановено по гр.д. № 1705/2006г. по описа на Софийски районен съд, влязло в сила на 27.11.2012г. /л.60 и сл. по адм.д. № 348/2019г. по описа на ВАС/, е признато за установено по предявения от [фирма] срещу [фирма] иск с правно основание чл.97, ал.1 ГПК /отм./, че не е титуляр на правото на собственост с обект реални части от УПИ III-395 и УПИ I-397 с площ от 5090 кв.м без построените в тях сгради, находящи се в [населено място], кв.532, м.“Зона А – Център“ по регулационния план на [населено място].

Изложеното дава на съда да приеме, че оспорващото дружество [фирма] не се легитимира като собственик или носител на ограничено вещно право върху имотите и/или сградите в тях, предмет на оспорената заповед, съответно няма правен интерес от обжалване на Заповед № РД9Д-7/11.09.2018г. Този извод налага оставяне на жалбата му без разглеждане и прекратяване на съдебното производство по отношение на него.

Съгласно известия за доставяне на л.23 и л.24 по делото, оспорената заповед е съобщена В. М. С. и И. Г. С. на 19.10.2018г., а жалбата им е заведена в деловодството на Министерство на културата на 01.11.2018г. На [фирма] заповедта е съобщена на 02.11.2018г. /известие за доставяне на л.28 по делото/, а жалбата на дружеството е заведена в Министерство на културата на 06.11.2018г.

Предвид изложеното съдът приема, че жалбите на В. М. С., И. Г. С. и [фирма] са допустими – подадени са срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лица, които са негови адресати и

чиято правна сфера той неблагоприятно засяга, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване.

Разгледани по същество, жалбите са основателни.

Административното производство по издаване на оспорената заповед е образувано по предложение на директора на Националния институт за недвижимото културно наследство /НИНКН/ с вх.№ 33-00-603/03.08.2018г. с приложени към него Приложение № 1 към чл.8, ал.3 и Приложение № 2 към чл.9, ал.1 от Наредба № Н-12 /л.65 и сл. по адм.д. № 14324/2018г. по описа на ВАС/. Предложението е за деклариране на обект „Комплекс „Княжески конюшни /щал/ и царски гараж“, кв.532, местност „Център – Зона А – север“, район „О.“, ПИ с идентификатори 68134.406.1, 68134.406.2 и 68134.406.3 по КК на [населено място]“ като групова историческа, архитектурно-строителна и урбанистична недвижима културна ценност с предварителна категория „местно значение“.

Предложението е разгледано на заседание на Специализирания експертен съвет за опазване на недвижимите културни ценности /СЕСОНКЦ/, проведено на 21.08.2018г., решенията от което са обективирани в Протокол № 76 с изх.№ ПР-48/31.08.2018г. /л.107 и сл. по адм.д. № 14324/2018г. по описа на ВАС/. Процесното предложение е под т.1 от дневния ред и съответно решението по него е на основание чл.18 от Наредба № Н-12/21.11.2012г. за реда за идентифициране, деклариране, предоставяне на статут и за определяне на категорията на недвижимите културни ценности, за достъпа и подлежащите на вписване обстоятелства в националния регистър на недвижимите културни ценности и чл.64, ал.3 ЗКН, министърът на културата да издаде заповед за деклариране на обект на недвижимото културно наследство „Комплекс „Княжески конюшни /щал/ и царски гараж“, кв.532, местност „Център – Зона А – север“, район „О.“, ПИ с идентификатори 68134.406.1, 68134.406.2 и 68134.406.3 по КК на [населено място]“ като групова историческа, архитектурно-строителна и урбанистична недвижима културна ценност с предварителна категория „местно значение“, съгласно направените корекции от членовете на съвета; НИНКН да коригира графичните и текстови материали по отношение на приетото от СЕСОНКЦ предложение като от предписанията за опазване на охранителната зона да отпадне изискването: „Запазване на имотните граници или тяхната промяна само за възстановяване на автентичните имотни граници на комплекса на княжеския щал и царския гараж по съхранена архивна документация“ и да отпадне допустимостта за „Ново строителство в имота“, както и да се добави, че не се допуска поставяне на рекламни елементи по двата тротоара на булевардите „В. Л.“ и „Д.“.

На 03.09.2018г. от директора на НИНКН в Министерство на културата е депозирано коригирано Приложение № 2 към чл.9, ал.1 от Наредба № Н-12 в съответствие с решенията на СЕСОНКЦ по Протокол № 76/31.08.2018г. от заседание, проведено на 21.08.2018г.

Изготвено е уведомление по чл.66 АПК с рег.№ 33-00-603. Последвало е издаването на оспорената заповед, с която на основание чл.58, ал.1 и ал.2 ЗКН и чл.18, ал.3 от Наредба № Н-12/21.11.2012г. за реда за идентифициране, деклариране, предоставяне на статут и за определяне на категорията на недвижимите културни ценности, за достъпа и подлежащите на вписване

обстоятелства в националния регистър на недвижимите културни ценности, предложението на директора на НИНКН и решението по Протокол № 76/31.08.2018г. е наредено:

- деклариран е обект „Комплекс „Княжески конюшни /щал/ и царски гараж“, кв.532, местност „Център – Зона А – север“, район „О.“, ПИ с идентификатори 68134.406.1, 68134.406.2 и 68134.406.3 по КК на [населено място]“ като групова историческа, архитектурно-строителна и урбанистична недвижима културна ценност с предварителна категория „местно значение“;

- определени са временни режими за опазване на групова историческа архитектурно-строителна и урбанистична недвижима културна ценност, както следва:

- териториален обхват на ГНКЦ – ПИ с идентификатор 68134.406.1 „за административна сграда, комплекс“; площ 4 761 кв.м /бивш пл.№ 395, кв.533/; ПИ с идентификатор 68134.406.2 „за административна сграда, комплекс/, площ 1375 кв.м /бивш пл.№ 397, кв.533/;

- териториален обхват на охранителната зона на ГНКЦ – ПИ с идентификатор 68134.406.3 „за ниско застрояване /до 10м/, площ 1191 кв.м, бивш пл.№ 396, кв.533/;

- предписания за опазване на ГНКЦ;

- предписания за опазване на охранителната зона на ГНКЦ.

В съответствие с разпоредбата на чл.59, ал.2 ЗКН, в редакцията преди изменението, обн. ДВ, бр.89/2018г., съобщаването на заповедта е извършено от районната администрация с писмо изх.№ към РОБ18-ВК08-729/18/ от 11.10.2018г.

Като част от доказателствата по делото е приобщена и преписката, образувана пред помощния орган НИНКН. В нея се съдържа уведомление изх.№ 0401-3550/27.02.2018г. на директора на НИНКН /л.265-267 по настоящото дело/, адресирано до [фирма], МВР, МВНР, кмета на СО и Министерство на културата, с което на основание чл.26, ал.1 АПК адресатите са уведомени, че НИНКН започва производство по чл.58, ал.1 и чл.61, ал.4 ЗКН за изготвяне на заключителна оценка и режими на опазване на „Конюшна – щал на княз Ф. и гараж“, намиращи се на [улица] 58, УПИ I „за културно – информационен център“ и УПИ III-2, кв.532, м.“Л. Д.“, Район „О.“, [населено място].

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е прието без оспорване от страните заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото лице А. Б., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установява следното:

Материалите въз основа, на които е съставен информационният фиш са описани както следва: “Австрийски архитектурни влияния в С. в края на XIX, началото на XX век“ от авторски колектив; Проучване, анализ и концепция за опазване, консервация и реставрация на сградата на Княжеския щал и прилежащата градска среда – арх.Ц. Ц.; архивен чертеж на „Черната/Бялата порта“ /192...год./, изработен от немската фирма Ed.P., В. – Т., съхраняван в ДА „Архиви“, изгледен план на С. /1910г./, изготвено от Т. П./ - Национален политехнически музей; план на [населено място] от 1908г. – ДА „Архиви“. За

проучването са използвани материалите, приложени по делото с вх.№ 33836/08.11.2019г., а именно: „Н. Л. – личност, творчество, обществени прояви“, с автор арх.И. А.; „Австрийски архитектурни влияния в края на XIX, началото на XX век“ от авторски колектив; издание на Музея за история на С.; проект за построяването на княжеските конюшни /щал/ на арх.Г. от 1893г.; „Имотите на К.“ от В. А., 2006г. и др.

В идентификационния фиш по чл.8, ал.3 от Наредба № Н-12, изготвен м.май 2017г. и допълнен м.август 2018г., в раздел II – предварителна оценка на НИНКН е констатирано, че „Комплексът от сгради на Княжеския щал и царския гараж“ притежават данни за наличие на висока културна и научна стойност и обществена значимост. Има устройствена роля като съхранена част от исторически формиралата се градска среда“. Констатирано е съхранение на архитектурния облик на сградите, съставляващи комплекса и съоръжения, както и че осъществените късни намеси, както по отношение на устройството на комплекса, така и по отношение на архитектурата на съставните елементи, са обратими. Към настоящия момент не са проучени всички сгради в имотите и не е установена тяхната архитектурна стойност. Видно от материалите по делото проучвателните дейности по отделните сгради в имотите продължават. След окончателното им проучване би могло да се направи преценка дали обектът покрива критериите за недвижима културна ценност по см. на Наредба № Н-12, доколкото в нея няма точно определени обективни критерии за оценка на недвижима културна ценност.

За периода на изграждане на гаража се съди по сравнение между нанесената информация, съхранени архивни планове, а именно кадастрален план, изготвен от инж.Б. през 1897г. и аксонометричен план на Т. П., изготвен около 1910г. Сравнението на плановете е подробно описано в т.5 /описание на обекта и установяване на основната му видова принадлежност/ на идентификационния фиш. Не е наличен проект на сградите, за времето на изработване на проекта и изграждане на сградите се съди по косвени данни. Видно от Протокол № 10 от заседание на ЕС, проведено на 07.10.2014г., т.6 от него, е решено да се предложи на министъра на културата деклариране на обекта на недвижима културна ценност като към този момент е извършен частичен оглед на отделни сгради в имота поради затруднен достъп с оглед различната собственост и е констатирано, че „сградите не се поддържат в добро състояние и са застрашени от разрушения“. От Протокол № 76 на СЕСОНКЦ от 21.08.2018г. е видно, че „до момента проучвателите от НИНКН не са имали възможност да влязат в тези сгради и да ги огледат“.

При извършения от вещото лице оглед на място то е установило, че повечето от допълнително изградените едноетажни постройки в рамките на комплекса са изпълнени от сглобяеми елементи /конструкции/, монтирани върху стоманобетонени основи. Така изпълнените постройки е възможно да бъдат премахнати без да се нарушат структурите на сградите на Княжеските конюшни и на царския гараж. Реализираната в периода 1926г. – 1943г. четириетажна постройка от юг на западното крило на царския гараж /представляваща късна намеса в комплекса/ е определена при проучването като „нестандартно архитектурно-градоустройствено решение по отношение на уличния силует“ и като „обем, обогатяващ архитектурно-обемния облик на

сградата“. С предписанията за опазване не е предвидено премахване на тази част от сградата като в приложения графичен материал към предложението за деклариране е отбелязана като обект с признаци на НКЦ – част от автентичния комплекс. С най-съществени намеси, довели до загуба на външния автентичен облик е жилищната сграда – квартира на щалмайстера на ъгъла на [улица]и [улица], за която е наличен проекта на арх.Г.. За отделните сгради от комплекса проучвателните дейности във връзка с определяне на статут на НКЦ продължават. За отделните НКЦ не са съставени идентификационни фишове и не са описани установените намеси в обектите в периода след 1940г., когато сградите са ползвани от различни държавни ведомства.

В съдебно заседание пояснява, че видно от разискванията на заседанието на СЕСОКНЦ, проведено на 21.08.2018г., точните граници на гаража и на щала не са доказани до момента. Настоящият покрив на сградите на гаража, които са по [улица]и по [улица]е с покритие от керемиди. Тъй като липсват категорични данни какъв е първоначалният вид на сградата поради липса на проект и завършено проучване, би могло да се приеме, че сградата е надстроявана.

Въз основа на така установеното от фактическа страна и като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващите, и на всички основания по чл.146 АПК, съдът обосновава следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.58, ал.1 ЗКН декларирането на обекти, които могат да бъдат определени като недвижими културни ценности се извършва със заповед на министъра на културата или оправомощен от него заместник-министър. В конкретния случай оспорената заповед е издадена от заместник-министъра на културата А. Г. като правомощията по посочената по-горе разпоредба са й делегирани със Заповед № РД09-268/19.05.2017г. на министъра на културата – т.3 от нея, което обосновава извод, че процесният административен акт е издаден от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт.

Обратно на твърденията на жалбоподателите, направени в писмената защита на пълномощника им адв.С., законът не изисква изрично позоваване в мотивите на акта на заповедта за делегиране на правомощия и не е сред задължителните реквизити по чл.59, ал.2 АПК, съответно непосочването ѝ не представлява нарушение на изискването за форма на административния акт. Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма, регламентирана в чл.59, ал.1 АПК и съдържа задължителните реквизити, посочени в ал.2 на с.р. Обратно на твърденията на оспорващите съдът намира, че заповедта не страда от порока липса на мотиви. Действително такива в самата заповед не се съдържат, но съгласно трайно установената съдебна практика мотивите на акта могат да бъдат изложени и отделно от него, а когато той се основава на предхождащо решение на помощен орган, както е в настоящия случай, и административният орган е възприел неговите мотиви, то достатъчно е изричното позоваване на това решение - в този смисъл тълк.р. № 16/1975 г. на ОСГК на ВС. В настоящия случай мотивите за издаване на оспорената заповед се съдържат, както в предложението на директора на НИИКН, така и в

приложените към него документи и материали, представляващи част от административната преписка.

При издаването на оспорената заповед обаче, са допуснати съществени процесуални нарушения, което мотивира извод за нейната незаконосъобразност.

На първо място основателно е възражението на оспорващите за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неуведомяване по реда на чл.26, ал.1 АПК за образуването административно производство. Както се посочи по-горе, оспорената заповед представлява индивидуален административен акт и за образуването на производството по издаването ѝ административният орган дължи уведомяване на известните заинтересовани граждани и организации. В случая уведомление по посочения ред е изпратено единствено до [фирма], МВР, МВнР, кмета на СО и Министерство на културата, но от НИНКН, който субект е различен от административния орган - издател на акта. В случая НИНКН се явява помощен орган на министъра на културата във връзка с осъществяване на правомощията му по чл.58, ал.1 ЗКН и изпращането на това уведомление не изпълнява изискването на чл.26, ал.1 АПК.

Дори да се приеме, че уведомяването, извършено от помощния орган представлява изпълнение на задължението по посочената разпоредба, то това уведомяване не е отправено до всички заинтересовани лица, до които впоследствие е изпратено уведомление за издадения административен акт.

Посоченото нарушение е съществено тъй като е нарушило правото им на участие в производството, гарантирано от чл.34 АПК, съответно правото им да ангажират всички допустими доказателства за защита на интересите им. Подобно нарушение законодателят обвързва с отмяна на акта и връщане на преписката за ново произнасяне – чл.168, ал.5 АПК.

Посочените уведомявания – това, извършено от помощния орган НИНКН, извършено по реда на чл.26, ал.1 АПК, и това, извършено от административния орган по чл.66 АПК, сочат и на друго процесуално нарушение – органът от самото начало на производството, започнало по същество още през 2014г., не е бил наясно относно естеството на акта по чл.58, ал.1 ЗКН. Липсата на яснота по въпроса е причинила и последвалите разнопосочни действия, довели до установените процесуални нарушения.

Отделно от това съдът намира, че заповедта е издадена при неизяснена фактическа обстановка.

Разпоредбата на чл.58, ал.1 ЗКН предвижда, че декларирането на обекти, които могат да бъдат определени като недвижими културни ценности се извършва със заповед на министъра на културата или оправомощен от него заместник-министър по предложение на директора на НИНКН, въз основа на предварителната оценка по чл.57, ал.3 и 4. Предложението включва предварителна категоризация, класификация и временни режими за опазване на тези обекти. Съгласно чл.57, ал.3 ЗКН предварителната оценка по чл.56, т.3 - установяване на признаци на изследвания обект като недвижима културна ценност, се извършва от НИНКН въз основа на научната оценка на лицата по ал.1 и 2, по реда на наредбата по чл.50, ал.2. Визираната в текста наредба е Наредба № Н-12/21.11.2012г. за реда за идентифициране,

деклариране, предоставяне на статут и за определяне на категорията на недвижимите културни ценности, за достъпа и подлежащите на вписване обстоятелства в националния регистър на недвижимите културни ценности /за краткост Наредба № Н-12/, обн. ДВ бр.98/2012г., в сила от 11.12.2012г., отменена с § 5 от преходните и заключителните разпоредби на Наредба № 3/10.07.2019г. за реда за идентифициране, деклариране, предоставяне на статут и за определяне на категорията на недвижимите културни ценности, за достъпа и подлежащите на вписване обстоятелства в Националния публичен регистър на недвижимите културни ценности, обн. ДВ, бр.57/19.07.2019г., в сила от 19.07.2019г., но приложима към настоящия казус с оглед нормата на чл.142, ал.1 АПК. Съгласно нейните разпоредби идентифицирането на обектите на недвижимото културно наследство включва: 1. издирване - локализиране и установяване на основната видова принадлежност на обекта чрез обхождане и оглед на място и/или изследване на архивни и материални свидетелства; 2. изучаване - интердисциплинарен научноизследователски процес, обхващащ проучване на място, разкриване на научната и културната характеристика на обекта и документиране; 3. издаване на предварителна оценка за установяване на признаци на изследвания обект като НКЦ – чл.5, ал.1. Според ал.3 на с.р. дейностите по издирване и изучаване предоставят следните данни за изследвания обект: 1. наименование; 2. местоположение; 3. собственост; 4. архивни писмени и графични материали, фото-, видео-, дигитална или друга документация; 5. описание на обекта и установяване на основната му видова принадлежност; 6. актуално състояние и функция; 7. характеристики на средата, в която е разположен обектът; 8. инвестиционни или други намерения за бъдещо развитие на обекта. За извършване на дейностите по издирване и изучаване по искане на НИИКН държавните и общинските администрации са длъжни предварително да предоставят: 1. за посочен от НИИКН териториален обхват: кадастрална карта или извадка от карта на възстановената собственост и лесоустройствени планове с отразени съществуващите към момента декларирани обекти на недвижимото културно наследство и НКЦ и копия от действащите за съответната територия устройствени планове; 2. идентификатори по кадастрални карти на обектите по т.1 или номера на поземлените им имоти по картите на възстановената собственост и данни от действащия план за регулация и застрояване; 3. документи, доказващи правото на собственост на отделните обекти – чл.7 на Наредба № Н-12. Дейностите по идентификация приключват с издаването на предварителна оценка за наличието или отсъствието на признаци на изследвания обект като НКЦ, изготвена въз основа на резултатите от изучаването/научната оценка на изследвания обект /ал.1 на чл.8/ като данните и резултатите от идентификацията на изследвания обект се отразяват в раздел I от идентификационен фиш, съставен по образец съгласно приложение № 1 /ал.3 на чл.8/. Въз основа на идентификационния фиш се изготвя предложение по образец от директора на НИИКН до министъра на културата за деклариране на обекта като недвижима културна ценност /чл.9/, съдържащо и предложение за временни режими за опазване, което включва териториален обхват, определен от границите на НКЦ и на охранителната ѝ зона и предписания за опазване /чл.11 от Наредба № Н-12/. Според чл.13,

ал.1 охранителна зона се определя за осигуряване при необходимост от по-ефективна териториално-устройствена защита на НКЦ и обхваща непосредствената територия около ценността, важни визуални перспективи и други територии или елементи с поддържащо значение за нейната културна и историческа значимост и за нейното опазване, а съгласно чл.14 предписанията за опазване се определят въз основа на резултатите от предварителната оценка, анализ на въздействието от проведени намеси и на степента им на застрашеност от антропогенни и природогеографски фактори като с тях се посочват допустимите намеси в НКЦ, устройството или условията за ползването на техните територии и охранителни зони с цел осигуряване на пълноценното им опазване и представяне.

В настоящия случай от доказателствата по делото се установи на първо място, че собствеността на имотите и сградите в тях не е изследвана в цялост, което е видно и от съставения идентификационен фиш. Не са доказани и точните граници на щала и на гаража. На следващо място не са изследвани в достатъчна степен самите сгради, както и тяхното състояние.

Видно от документите по делото, както и от обсъждането на обекта, проведено на заседанието на СЕСОНКЦ, отразено в Протокол № 76, т.1, проучването на сградите в комплекса не е завършено като за участието на арх.Н. Л. се съди по информацията, предоставена от ДА „Архиви“ като описаният в представеното писмо проект не е бил предоставен на проучвателите. Предвид това, към онзи момент участието на арх.Л. не е безспорно доказано. Това участие не се доказва и от представения от ДА „Архиви“ и приет като доказателство в с.з. на 27.02.2020г. чертеж на двете порти, а посоченото участие е един от основните мотиви на акта. Въпросната архивна единица, предоставена от ДА „Архиви“, е част от проекта, разработен от австрийско архитектурно бюро и от нея по никакъв начин не може да бъде установено участието на арх.Л..

Констатирано са също така намеси от 1940г. насам, което поставя под съмнение автентичността на постройките, в какъвто смисъл е заключението на вещото лице. Видно от него липсват проекти за сградите на царския гараж, а за времето на изграждането му се съди по косвени данни - кадастрален план, изготвен от инж.Б. през 1897г. По този план, в който са отразени всички сгради от комплекса на конюшните, разположен в източната част на квартала, западната част на квартала е незастроена и не е известно дали е принадлежала на щала. От запад впоследствие са построени допълнителни сгради /план от 1940г./. Състоянието на сградите към момента е определено като застрашени от разрушаване, като едната от сградите на конюшните е полуразрушена. Изпълнени са множество допълнителни едноетажни постройки, които според експерта биха могли да бъдат премахнати без да се нарушат структурите на сградите от комплекса. Реализираната в периода 1926г. – 1943г. четириетажна пристройка от юг на западното крило на царския гараж не е предвидена за премахване, но същевременно същата не представлява част от комплекса и за нея не е открит проект. Видно от графичната част на предложението за деклариране /л.58 от адм.д. № 15095/2018г. по описа на ВАС/ налице са три обекта с неизяснена принадлежност /маркираните в зелено/, но същите не са предвидени за

премахване.

Така установеното обуславя извод, че заповедта е издадена в нарушение на чл.35 и чл.36 АПК във връзка с приложимите разпоредби от Наредба № Н-12, цитирани по-горе, а именно без административният орган да е всички факти и обстоятелства от значение за случая. Заповедта е издадена без да са проучени сградите в двата имота, определени като териториален обхват на ГНКЦ и без да е установена тяхната архитектурно-художествена стойност, предвид установените множество намеси, датиращи още от 1940г., сградите не са проучени като единични културни ценности, не са изследвани намесите в тях, изводите на административния орган са направени по косвени данни.

Действително, както сочи пълномощника на ответника, декларирането на един обект като недвижима културна ценност е един предварителен акт като декларираните недвижими обекти подлежат на заключителна оценка във връзка с регистрирането им като културни ценности – чл.61 ЗКН. Според ал.2 на с.р. обаче тази заключителна оценка има за предмет установяване на културната и научна стойност и обществената значимост на обекта, неговата автентичност, степен на съхраненост и взаимодействие със средата и обществото. Т.е. към този момент – на издаване на заповедта за деклариране на недвижимата културна ценност, следва да е изяснен въпроса със собствеността на имотите и границите на ГНКЦ, което в случая не е сторено. От доказателствата по делото се установи, че са налице образувани и неприключили към момента две съдебни производства относно собствеността на имотите, предмет на оспорената заповед – гр.д. № 6438/2016г. по описа на СГС и гр.д. № 11330/2016г. по описа на СГС. За тези съдебни производства, имащи преюдициално значение по отношение на административното производство, административният орган е уведомен посредством подаденото от [фирма] възражение пред НИНКН, но не е съобразил произтичащите от това последици. По този начин е създаден неяснота относно адресатите на заповедта, което е пречка за изпълнението ѝ.

Въпреки това с нея са дадени предписания за създаване на един урегулиран поземлен имот, включващ комплекса в неговата цялост, а той е деклариран като включващ трите поземлени имота с идентификатори 68134.406.1, 68134.406.2 и 68134.406.3. Съгласно чл.48 ЗКН според пространствената структура и териториалния обхват комплексът – недвижима културна ценност, представлява териториално обособима структура от обекти на недвижимото културно наследство, чиито елементи са функционално свързани. Не става ясно от предложението за деклариране обаче, каква е функционалната свързаност между сградите, определени като принадлежащи към комплекса и сградата в имот с идентификатор 68134.406.3. Освен това не е ясно и на какво правно основание ще бъде процедирано такова изменение на действащия подробен устройствен план – план за регулация. Не е ясно и на какво правно основание ще бъдат премахнати едноетажните постройки, непринадлежащи на комплекса, в случай, че същите са изпълнени въз основа на надлежно издадени строителни книжа. Техният статут също не е изследван, т.е. не е изяснен въпроса дали те са законно или незаконно изградени, въпреки това е предвидено предприемането по отношение на тях на принудителни административни мерки.

Посочените по-горе нарушения на процесуалните правила са съществени, поради което неправилно е приложен и материалният закон, а издадената заповед е в несъответствие с неговата цел. Безспорно историческото минало, в т.ч. и архитектурните паметници, са част от културното наследство на всяка държава. То трябва да бъде съхранено като една от първостепенните задачи е неговото издирване, класифициране и създаване на мерки, гарантиращи опазването му. Тези мерки обаче не могат да се прилагат в нарушение на законовите разпоредби, в т.ч. ограничаване правото на участие в производството на заинтересованите лица. Това процесуално нарушение правната доктрина възприема винаги като съществено и обосноваващо отмяната на административния акт като незаконосъобразен.

При този изход на спора на жалбоподателите и заинтересованата страна [фирма] се следват разноските по производството. Такива са доказани от жалбоподателя [фирма] в размер на 1355 лева, от които 50 лева за заплатена държавна такса, 805 лева за възнаграждение на вещото лице и 500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. Жалбоподателите В. М. С. и И. Г. С. са доказали разноски за 20 лева внесена държавна такса по оспорването. На заинтересованата страна [фирма] следва да бъдат присъдени разноски в размер на 1440 лева за заплатено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл.159, т.4, чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 и ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на [фирма] срещу Заповед № РД9Д-7/11.09.2018г. на заместник-министъра на културата А. Г. и ПРЕКРАТЯВА производството по делото по отношение на него.

ОТМЕНЯ по жалбата на В. М. С., И. Г. С. и [фирма] Заповед № РД9Д-7/11.09.2018г. на заместник-министъра на културата А. Г..

ОСЪЖДА Министерство на културата да заплати на В. М. С. и И. Г. С. сумата в размер на 20 /двадесет/ лева, представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА Министерство на културата да заплати на [фирма] сумата в размер на 1355 /хиляда триста петдесет и пет/ лева, представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА Министерство на културата да заплати на [фирма] сумата в размер на 1440 /хиляда четиристотин и четиридесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението, в частта, имаща характера на определение, може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му, а в останалата му част - с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: